

PAP LÁSZLÓ

AZ ÍGÉRET FÖLDJE

5Móz, 1,31,37

Kedves Testvéreim!

Rég volt az sokunk számára, mikor először hallottunk a zsidók pusztai vándorlásáról. Lehetett gyermekkorunkban vagy éppen felnőtten is ez a régi élmény, mikor nemcsak a fogságban élő emberek nyomorúságos helyzetét, hanem a szabadulás örömét is megtapasztalhattuk.

Ma is ennek a vándorlásnak viszontagságai, nehézségei között kell keresnünk a jövő heti utat, hiszen majdnem mindennapos számunkra is az egyfajta rabság, melyből ki akarunk törni, s a gyakorlat bizonyága szerint tapasztalható, hogy próbálkozásaink sikertelenek maradnak, reményességünk letört fa lombja, s közben nemzedékek váltják egymást örökös készenlétben a szabadulásra. Hétköznapi kérdéseink között gyakran ostromoltuk egymást és az eget, hogy mi hiányzik a szabadulásunk feltételeiből. Mik azok a lehetőségek, melyek még mindig váratnak magukra, de kik azok a személyek, kiknek meg kell születniük, hogy élre állva kivezessék a mindennapi gondjaikba fulladt, elreménytelenedett népet?!

Egyéni véleményem az - mellyel találkozunk a gazdag és Lázár példázatában, közelebbről, hogy már sokakat az sem győzne meg, ha valaki a halottak közül feltámadna -, hogy a mi várakozási időnk rég lejárt, a régi Mózesek helyett is újak jöttek, de az ásitózó nép visszadólt szunyókálni az ágyába, mert túl fáradtnak érezte magát, hogy a nehéz útra vállalkozzon. Különben is mindene megvolt, csak a szabadság hiányzott. Az a kérdés tehát, hogy van-e értelme beszélni ma a lelki fogságunkból való szabadulásunkról? Meggyőződésem, hogy nem csak értelmes dolog ez, hanem szükséges is, annál is inkább, mert mindenki vágyik az eszményi szabadságra.

A felolvasott bibliai rész egy hozzánk nagyon közel álló képpel vezeti be gondolatainkat a zsidók vándorlásába. Isten mindig ott járt népe előtt, s bár az nagyon gyakran hiányolta jelenlétét, mégis úgy hordozta őket, mint ahogy karjai között hordozni szokta az ember gyermekét. A nép nem tudott megválni attól a kísértéstől, hogy ne emlegesse fel szüntelen napi szükségleteinek hiányát, s ezért hangosan követelözött kenyérért és vízért. De nemcsak, hogy megkapta a fennmaradáshoz szükségeseket, hanem ott volt egy biztosíték is az ígéletben: beviszi őket Isten egy boldog földre. A 20. század végi ember nemcsak fenntartásokkal fogadja el az egész vándorlást, hanem okoskodásával igyekszik kikerülni a megvalósítandó célt is. Mondogatja magában, hogy: nem csoda, hisz 40 éven át megrendülhetett a nép bizalma, s amiatt tántorodott el az oszlopban előtte járó Istenétől. A kérdést viszont úgy is meg lehet fogalmazni, hogy miért nem érzi meg a gyermek az őt ölelő szülő karjait? Miért

nem érezte meg a nép Isten ölelő karját, aki úgy hordozta őket, mint a szülők gyermekeiket?

Két nagy hibát felfedeztem a nagy vándorlásban, melyek ránk is teljes mértékben érvényesek: 1. A mindennapi kenyér-gondok messze elhomályosították a „nagy célt”, 2. hogy az előrehaladásban megvolt az ölelés, de egyoldalúságában létezett, mert nem érezte meg a gyermek szülőjének - Istenének - ölelését, és szeretetével nem bújt közel hozzá. A felemlített bibliai képből a felnőtt tudta, ismerte a célt, hogy neki az „Ígéret földjére” kell bemenni, s a gyermek mit sem tudva arról, szorosán rálapult, nyakát szorítva, akarata ellenére haladt előre. Isten tehát ölében hordozta népét, a nép pedig gyermekeit ölében nevelte fel, s ennek ellenére egy lépésre álltak az Ígéret földjétől, a nagy céltől, mikor hallhatták, hogy nem mehetnek be arra a földre, ahol a boldog élet lakozik. Ezt a tényt Mózes szinte elkéseredve mondta népének, s a sok számonkérésre mintegy összegezte a következtetését, hogy népe magatartása miatt ő sem mehet be a megígért földre.

A bibliai történet világából lépünk közelebb a valóságunkhoz! Itt látjuk magunkat, népünket, ölünkben tartott kevés gyermekeinket, s közben földön és égen Istent keressük, jóllehet nincs távol egyikünktől sem. A világ rendje megváltozott, s hála Istennek mi nem érezzük azt a fogságot, melyben annak idején rab volt a zsidó nép. Van azonban bennünk, mélyen egy vágy, kitörni végre lelki életünk kelepccéből, és érezni az ölelésben megfogant szeretetet. Erre szükségünk van, mert mindannyian gyermekek és ölelések eredményei vagyunk. Ennek tudatában el kell mondanunk azt is, hogy ismerjük a kiszabadulás lehetőségét, de a felmerült akadályok meggátolnak egyelőre a cselekvésben.

Milyen feltétel, vagy kik hiányoznak a kezdésből? Voltak Mózesek a ti életetekben is, akik elöl jártak, a felhőt követni, és hittek Istenben. Hányadik nemzedéknek kellett már elhaladnia a megígért föld határa mellett? Még hány nemzedék neveli fel karjai között gyermekét, s míg szereti azt, nem veszi észre isten ölelésében megszületett egyoldalú isteni szeretetet?

1986-ban én is beléptem pusztai vándorlásotokba. Istennel jöttem, előtem járt Ő, és hittel követtem. Hívogattalak, biztattalak, mert éreztem, hogy nincs messze az ígéret földje. Tapasztaltam kenyérgondjaitokat, s annyira magamévá tettem aggodásotokat, hogy azokon a vasárnapokon is, mikor csak a családom volt a templomban, hűségesen imádkoztam Istenhez, hogy nektek, mindannyiunknak erőt adjon kenyérkeresésünkhöz. Míg mannáért és fürjekért nagyon gyakran ostromoltuk az eget, azt is tapasztaltam, hogy nemcsak gyermekeinket, hanem egymást is karjainkon, szívünkön hordoztuk. Belefáradtunk: nehéz volt már a könnyörgés is, nekem a magány, nektek pedig a hét napjának elfogultsága miatt, sőt a szeretetünk is alább hagyott, mert sokan azt mondták: nem szülünk gyermeket, mert nagy nehézséggel kell hordoznunk magunk után. Jó gondolkodásúaknak neveztük magunkat miközben elfeledtük, hogy bennünket is ölünkben neveltek fel szüleink, és számunkra is jó lenne, ha a mi nyakunkba is belekapaszkodna egy jövőző szeretet

Ingadozni láttalak titeket, és megrendített a felismerés: az nem lehet, hogy Isten szeretetétől eltávozzon ez a nemzedék. Az lehet, hogy Isten több nemzedéktől is megtagadta a megígért földre való bemenetelt, de ez a jövő-

dő nemzedék az újraindulást testesíti meg. Én az élre álltam, s kineveztem magam Mózesnek. Isten „bátor” harcosaként ott jártam előttetek, s közben saját lábaira ereszkedett ifjaitokat csalogattam, hogy jöjjenek, mert Isten megígért egy olyan hazát, melyben kiegyensúlyozottá válik az életünk. Én, az új Mózes a szántó-vető ember elszántságával nem tekintettem vissza, s mára azt kellett tapasztalnom, hogy nem követ engem senki. Hogy csalóka ábrándnak tűnik-e az ígéret, én azt helyettetek nem tudom megmondani, de annyit tudok, hogy míg visszafordultam azért, hogy visszaszaladásotokban utolérjelek, rájöttem, hogy nem vagyok Mózes, hanem csak egy ember a többi közül, de aki hisz Isten ígéreteiben. Éppen azért, mert nem vagyok Mózes, nem szólhat nekem az isteni figyelmeztetés, és nem vádolkok titeket sem amiatt, hogy oda én nem mehetek be. Én továbbra is érzem, hogy ölel engem Istenem, szívem dobbanásában él a remény, hogy hamarosan az ígért föld határára érek. Még egy bérc van a láthatáron, s csak arra kell felmennem ahhoz, hogy megérkezzen. Azt is mondom, hogy nem maradhatok le azoktól, akik bíznak Isten szeretetében és az ő ígéreteiben. A szemem könnybe borul, ha arra gondolok, hogy ti nem akartok jönni a reménység hittel kikövezett útján.

A történet tehát nagyon régi, s így a keret is, de a szereplők újak, és mi vagyunk azok. Felnőttek vagyunk, akik saját lábainkon haladunk céljaink és reményeink fele, de ne feledjük el, hogy Isten bennünket is karjai közt hordoz a Nagy Úton, de nekünk is bele kell kapaszkodnunk az Ő szeretetébe. Ámen.

A HIT BIZONYSÁGA

Fil 1, 21-24

Kedves Atyámfiai, Testvéreim!

Pál apostol olyan természetességgel beszélt ügyéről, mintha az nem is e létből való eltávozását jelentette volna, de ugyanakkor mély bizonyossággal vallott, s szavaiból ez érezhető ki. Nem a maga ügyének biztos lefolyása öntögette bele a biztonságérzetet, hanem Isten iránt való elkötelezettsége csendes letisztult vizeiben evezett, de olyan nagy biztonsággal, mint aki a parttól csak egy karnyújtásnyira van. Kiérezhető az alapgondolathból az apostol higgadt megfontolása, melynek köszönhetően sem az élet, sem a halál nagy kérdései fölött nem mészárolt el többé, hiszen akár élete, akár halála Isten kezében van lehelyezve. Ennek eredményeként született meg az a megfogalmazás benne, s amit a filippibelieknek meg is írt, hogy az embernek két lehetősége van:

1. elfogadni Isten akaratát és azonosulni vele,
2. minden nehéz pillanatban kérni kell Isten áldó erejének segítségét.

Téves lenne elhamarkodott megjegyzéseket tenni arra vonatkozóan, hogy Pál apostolnak könnyű volt az elhangzottak szerint nyilatkozni, mert nemcsak fordulatokkal, hanem eredményekkel teljes életet is tudott maga mögött. Ennek Pál apostol tudatában volt, hiszen egy pillanattig sem titkolta el, hogy ő is testben és lélekben él, s mint testi ember, ő is tiltakozott a szenvedés és a halál ellen. Mint másnak, úgy neki is szüksége volt az isteni segítségre ak-